

PREUS

SUSCRIPCIÓ :1'50 pessetes trimestre

NÚMERO SOLT: 10 cèntims

de la Garrotxa

Portaveu de la Unió Nacionalista Catalana

Son col·laboradors tots els socis d'aquesta entitat

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
UNIO NACIONALISTA CATALANA
BANYOLAS

Banyoles 20 de Febrer de 1910

Surtirà els diumenges
Els originals no s' retornen

Unió Nacionalista Catalana

La reunió tinguda'l diumenge passat, va ser una de les mes concorregudes qu'ha celebrat aquesta Societat desde la seva fundació. L'anunci del tema principal que s'havia de discutir, ó sigui, de la proclamació d'un candidat catalanista que lluiti'n aquest districte á les vinents eleccions de Diputats á Corts, va more l'interés d'una gran majoria de socis, que varen assistir á la reunió ab tota puntualitat.

L'acte's va comensar ab un breu parlament de la presidència, exposant l'objecte de la junta, qu'era'l senyalat á la convocatoria y manifestant que no haventhi altre entitat catalanista en tot el districte, la Unió era la que podia y debía ferho.

Inmediatament, D. Salvador Masgrau va fer ús de la paraula pera posar en coneixement de la concurrència que, com á membre del Directori politic-catalanista de la Provincia de Girona, va assistir á la reunió que per tractar d'aquest mateix assumpte, va celebrarse'n el Centre Catalanista d'aquella ciutat. á quin acte hi foren especialment convidats alguns catalanistes del districte de Torroella y qu'en aquella reunió va acordarse presentar á la reelecció al actual Diputat senyor Torras Sampol.

Tots els presents varen mostrarse molt complacuts del acert que demostraren els concurrents á la reunió de Girona acordant per unanimitat, proclamar candidat á la Diputació á Corts pel Districte de Torroella de Montgrí, al ferm catalanista D. Josep Torras Sampol, quin nom es garantia de pau y prosperitat en el districte, prometent tots un decidit apoi á la candidatura de tan gran patrió.

Acte seguit va procedirse al nomenament d'una Junta Administrativa que cuidi de la

marxa econòmica de *L'Avenc de la Garrotxa*, acordantse per aclamació, que la formin els senyors Josep Margarit, Salvador Masgrau y Jaume Saguer.

Catalunya Irredempta

Las patriótiques proposicions d'en Folguera y Duran, acullides ab un esclat de joia en tots els indrets de Catalunya, demanant la cooficialitat de la llengua catalana, l'issament de la senyera barrada en las festas oficials, al costat de la bandera espanyola, en el Palau de la Generalitat catalana y la celebració del concert econòmic ab l'Estat espanyol, han sigut rebutjades en sa totalitat per la Diputació de Barcelona en la sessió celebrada dimars passat.

Aquest es el fet dolorós qu'ha omplert de fonda pena el cor dels bons patriotes, dels vells lluitadors per la emancipació de la patria opressa, car un poble es esclau, mentres no se li regoneixi oficialment el dret sagrat de fer us de la parla propia en els actes y relacions oficials. Hi ha més, puig com diu'l Dan poble que no honra sa llengua, mereix esser esclau.

La nova a mes de corpendre als fills de Catalunya, ha sorprés a tothom; puig tots, propis y estranys, els qui treballen per son enlaurament y dignificació, com els qui laboren per anorrearla estaven convensuts que las proposicions d'en Folguera serian acceptades integralment y que si alguna modificació s'hi introduia, fora en el sentit de millorarlas.

Del convenciment que respecte a l'aprobació regnava arreu, entre amics y enemics de l'expansió de Catalunya, en tenim dos proves que podriam calificar de documentals, que ens ofereixen dos periódics ben oposats en ideas y tendencias, *El Catalá* al Plata, portaveu de la nombrosa colonia catalana que resideix a Buenos Aires y *El Ejército Español* de Madrid. El primer estava tan fermament convenut que las proposicions de l'antic y honorable ex-president de la benemèrita *Unió Catalanista*, serian acceptades, qu'en son número, corres-

ponent al 16 del mes passat, al donar compte de sa presentació, donava com un fet l'aprobació, per la qual felicitava a tots els Diputats Provincials de Barcelona. Igual convenciment tenia *El Ejército Español* qu'en la mateixa nit que foren rebutjades las proposicions d'en Folguera, creient que havian sigut aprovades, se desfogava ab la vella cantarella de «los hijos espúrcos de la madre España» y sortia ab l'antic registre que feia temps que no havia sonat de «la hidra del separatismo catalán».

El fet es epítant, ¿no es vritat? Dos publicacions tan distanciades per la procedencia, esprit y significació coincideixen no obstant en un punt capdal: en la seguretat ab que afirman avans de conixerho, que las proposicions han sigut aprovades.

Tothom ho creia perque tot induhia a creureho, car ningú podia concebir qu'una corporació catalana, formada por 28 individuos que s' diuen autonomistes y de 7 casi autonomistes pogues deixar de fer sevas, afirmacions sadollades de pura catalanitat fetas per un company autonomista, qui tingué al seu costat en la defensa de Catalunya 7 diputats tansols y enfront ¡19!

¿Que qui eran aquets 19? preguntará 'l lleidor. Doncs, eran, ¡vergonya fá 'l dirho! els regionalistes, caciquistes, carlins y en Pich, l'únic lerrouxista que hi ha en la Diputació barcelonisa.

Aquest conglomerat de regionalistes, caciquistes, carlins y lerrouxistas s'ha hagut de formar precisament, pera contenir el moviment ascensional de la pátria vers la lliberació, puig las proposicions rebutjades no tenian al·ter sentit ni significació, que la de donar un pas endavant per aquest camí.

Lo qu'ens ha causat mes pena es veure figurar en la conxorxa an els regionalistes, a qui s' podia titllar de debilitats y complacencies sospitosas ab el caciquisme, pero que fins ara no havian abandonat el lloc d'honor en la defensa de Catalunya.

Nosaltres qui, com digueren en el primer número, no formem ni en la dreta ni en la esquerra y qu'entenem que l'escisió pertorbará en últim terme la marxa triomfal del catalanisme; nosaltres que considerem companys als regionalistes com an els nacionalistas, hem de confessar, anc que la confessió sigui dolorosa

qu'en l'ocasió present els regionalistas no s' han portat com devian y com teniam dret a esperar de sos antecedents y historia política. La decepció qu'havem sofert en nostres cors de catalans, ferits per sa defecció, ha sigut grossa. ¡Que Deu 'ls hi perdoni 'l mal qu'han fet a Catalunya!

**

El fet de votar els regionalistas al costat de caciquistas y lerrouxistas ha perjudicat molt la causa de l'orde y del bon sentit polític, que dintre 'l Catalanisme deian ó pretenian representar. L'acte realizat a la Diputació ha sigut antipolític a tot serho y els hi restará forsas, car perderán la confiansa dels vells catalanistas qui en gran nombre existeixen que professan ideas gubernamentals en punt al sosteniment de l'orde material, pero que a totes sas afeccions mes cares y intimes avantposan son amor a Catalunya.

Aquestos qui, com nosaltres deploravan l' existencia de dretas y esquerras, quina formació ha escindit l'entranya del Catalanisme; al veure qu'els de la esquerra servan ab mes zel el foc sagrat en el temple de Catalunya s' decautarán cap a l'esquerra, a quin lloc els hi portará indefectiblement son fervent amor patri.

**

Hem llegit ab tota atenció *La Veu* cercant els motius o raons que tingueren sos amics pera adoptar l'actitut antipatriótica que tots deplorém y hem de confessar ab tota franquesa y sinceritat que no hi hem trovat cap argument seriós, ni tantsols escusa raonable en defensa de la estranya y antipolítica conducta dels regionalistes. Tement que 'ls senyin, ella comensa per cridar fort y avalotar, acusant an els nacionalistas y a tota l'esquerra d'haver tramat una conjure política contra 'ls seus amics. ¡Galdosa defensa y bonica justificació!

Suposem qu' existís la conjura. El fi de la mateixa, no podia esser mes patriótic, baix tots els punts de vista que's miri, perqué'l senyor Folguera, qu'en aquest cas hauria estat t' anima o si's vol l'instrument, ab sas proposicions pretenia tantsol reunis l'adhesió dels regionalistas y demés companys de Diputació pera aplegarlos a tots sota l'arbre sant de la Patria catalana. El diari regionalista intereix una gran ofensa a sos amics, al suposar que